

A woman with brown hair, wearing a light blue and gold historical dress, is shown in profile, looking towards a large stone castle perched on a hill. The scene is set in a lush, green landscape with trees and a clear sky. Two birds are flying in the sky. The title 'MEZI DVĚMA SRDCI' is written in large, white, serif capital letters across the bottom half of the image. The author's name 'LUCIE KUNEŠOVÁ' is written in smaller, purple, serif capital letters above the title.

LUCIE
KUNEŠOVÁ

MEZI
DVĚMA
SRDCI

Mezi dvěma srdci

Vyšlo také v tištěné verzi

Lucie Kunešová

Mezi dvěma srdci – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LUCIE
KUNEŠOVÁ

MEZI
DVĚMA
SRDCI

Copyright © Lucie Kunešová, 2025
Cover Illustrations © Midjourney a Depositphotos
Cover design © Miroslav Ferdinand, 2025

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová
Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce.
Jména, postavy, místa a události jsou výsledkem
autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího
souhlasu majitele práv.

BN: 149148/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-696-9
ISBN e-knihy 978-80-7546-700-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-701-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-702-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnování

Babičce a dědovi

*Za všechny ty společné roky strávené v kraji,
který jsem si díky vám zamilovala,
a kde se tento příběh odehrává.*

Kapitola 1

VIKTORIE

Květen 1750

Číše pomalu padala. Pokusila jsem se ji zachytit, ale prsty se mi po ní svezly a já už nedokázala zabránit katastrofě. Tmavě rudá tekutina vyšpláchla, rozlila se po stole a začala se vpíjet do drahého brokátového ubrusu. Hlasitě jsem se nadechla a vytřeštila oči na tu spoušť. Hučení v hlavě jako by zesílilo a čas kolem se zastavil.

Rozhostilo se ticho.

Pohledy všech přítomných u stolu se obrátily stejným směrem. Mým směrem. Sklopila jsem hlavu a nedokázala se na nikoho z nich ani podívat. Otcovy prsty pevně sevřely stříbrnou vidličku. Tohle byla jeho nejhorší noční můra.

Roztřeseně jsem uchopila ubrousek a snažila se zachránit tu spoušť před sebou. Ale má snaha byla marná. Víno už pohltit ubrus, který měl teď skoro stejnou barvu jako mé tváře.

„Viktorie!“ zafuněl otec ztěžka mé jméno. Nic jiného už ani říkat nemusel.

„Omlouvám se,“ šeptla jsem tiše, jak jen mi to suché hrdlo dovolilo. Ach Bože. Tohle se vůbec nemělo stát...

Otec mě z protější strany stolu propaloval přísným pohledem. *Neobstála jsem.*

Zrovna v tuhle chvíli byl převrhnutý pohár vína to poslední, co jsem potřebovala. V sázce byla má budoucnost. Po

krku mi stekla krůpěj potu, kterou vzápětí pohltil límec šatů. Bylo horko. Dlaně se mi potily a já se všemožně snažila zakrýt jejich třes. Příliš utažený korzet škrtil, že jsem stěží dýchala. Těsnější sešněrování mi mělo pomoci udělat co nejlepší dojem, ale teď bylo k ničemu.

Okamžitě přispěchal lokaj, aby tu spoušť uklidil a dolil mi nové víno. Opatrně jsem se po něm natáhla, abych svlažila suché hrdlo. Nejraději bych se propadla do země. Kéž bych alespoň mohla opustit tuhle honosnou jídelnu. Jenže dnešní slavnostní oběd se konal na počest našeho příjezdu na Konopiště. Takže má nepřítomnost by byla vzhledem k našemu hostiteli naprosto nepřipustná.

„Tenhle ubrus kdysi dostala má žena věnem,“ poznamenal kníže rozladěn mým nemotorným počínáním.

„Matka ho stejně nikdy neměla v oblíbě,“ pokoušel se Sebastián zmírnit jeho nelibost. Povzbudivě se na mě usmál, abych se necítila tak hrozně. Jeho oči byly jako temné pohlazení. Plály mu v nich tisíce plamínků a vyjímaly se jako noční obloha.

Sebastián... Dědičný princ. Nejstarší syn knížete Štěpána Larmonského. A můj budoucí snoubenec. Tedy možná. Moje neohrabanost mohla vše zmařit.

Otec mě už od našeho příjezdu neustále probodával přísným pohledem. Vyžadoval, abych se chovala podle jeho představ. Až příliš mu na zasnoubení záleželo. Jako hrabě po svazku s knížecí rodinou přímo dychtil. Když se vzdal naděje, že mu matka ke třem dcerám porodí syna, upnul se na mě. Chtěl, abych byla naprosto dokonalá a dělala rodině dobré jméno. Jenže mě tím až příliš dusil.

„Cesta sem proběhla v poklidu, děkujeme za optání,“ odpověděla na původně položenou otázku namísto mě Eleonora uvolněně. Tím na sebe strhla pozornost ostatních a já měla pocit, že se v místnosti dá zase normálně dýchat.

Má sestra vždy uměla vycítit, kdy jsem potřebovala pomoc. Byla téměř jako mé dvojče. Když jsem se narodila já, otcova

touha po synovi ještě zesílila, a tak matka brzy znovu otěhotněla. S Eleonorou nás od sebe díky tomu dělil pouhý rok.

„Přál bych si, aby se vám u nás na Konopišti líbilo,“ pokusil se Sebastián opět o konverzaci a já se zmohla jen na prosté přikývnutí. Stále jsem se nedokázala vzpamatovat z té potupy s vínem. Oběd sotva začal a já už jsem se předvedla jako největší nemotora.

„Ta zvěřinová paštika je opravdu vynikající, Vaše Jasnosti,“ cvrkala sladce matka, aby se knížeti záměrně vlichotila. Toho její poklona viditelně potěšila. Dokonce zapomněl na rozlité víno a dal se s ní do řeči.

Sklopila jsem pohled do talíře a nimrala se v něm. Obavami se mi stáhlo hrdlo, když jsem si představila, jak mi otec vše vyčte, až se ocitneme o samotě.

„Nechutná vám snad, komteso?“ Sebastiánův pohled mě pálil na tváři. Starostlivost, která se v něm odrážela, dělala situaci ještě potupnější. Bylo tu hrozné horko. *Nesmím omdlít!*

„Jistě,“ našla jsem svůj hlas ochraptělý rozpaky. Na krku mě šimrala volně spuštěná lokna a já lehce pohodila hlavou, abych ji usměrnila.

„Jistě chutná, nebo jistě nechutná?“ Naklonil hlavu, aby na mě lépe viděl.

Mohlo mi snad být ještě trapněji? To už neumím ani pořádně odpovědět?

„Jistě chutná,“ ujistila jsem ho a rychle si vložila sousto do úst, abych to dokázala.

„Otec jel včera na lov, aby zvěřina na dnešní hostinu byla co nejčerstvější.“ Usmál se a já rychle polkla, abych mohla odpovědět. Jenže sousto mi zaskočilo v krku a já se silně rozkašlala. Oči se mi z nedostatku vzduchu okamžitě zalily slzami. Sebastián se rychle natáhl pro víno, abych se napila. Naše první setkání snad už nemohlo být horší.

„Jste v pořádku?“ otázal se.

„Už ano. Ta paštika je opravdu výborná,“ sípala jsem a doufala, že se už nedopustím žádného dalšího poklesku.

„Počkejte, až dojde na bažanta na víně. Zaručuji vám, že takovou lahůdku jste ještě nejedla,“ snažil se, abych s ním zapředla hovor, ale já se na něj jen stěží dokázala podívat, jak jsem se styděla.

Otec nás bedlivě pozoroval. Jak jsem se měla za takových podmínek vůbec vzchopit? Než jsem stačila odpovědět, upoutala Sebastiánovu pozornost má nejmladší sestra Julie se svým hlasitým projevem.

Babička, která s námi také přijela, zaujatě probírala se Sebastiánovým mladším bratrem Tobiášem jakýsi obraz, o kterém jsem ani nikdy neslyšela. Tobiáš jako by byl Sebastiánův odraz. Stejně podmanivý úsměv, stejně uhrančivé oči, jen je neměl temné jako půlnoc, ale modré. Oba měli tmavě hnědé vlasy, ale zatímco Sebastiánovi končily lehce pod ušima, Tobiášovi splývaly téměř až na ramena. Sebastiánovy rysy se také zdály o něco ostřejší než ty Tobiášovy, ale přesto o nich bylo jen od pohledu snadné říct, že šlo o dva bratry.

„Že, Viktorie?“ odkašlal si otec a věnoval mi podrážděný pohled.

Zamrkala jsem a zmateně se otočila jeho směrem. „Ovšem, miluji harfu. Pevně věřím, že jednoho dne na ni zvládnou hrát stejně lehce jako na klavír,“ přitakala jsem a doufala, že těch několik zachycených slov mi pomohlo správně odhadnout položenou otázku. Soudě podle jeho zamračeného výrazu se tak nestalo.

Naštěstí se matka ujala slova a já se potupně opět soustředila na svůj talíř. Polévku se mi podařilo sníst mlčky, ale jakmile přinesli bažanta, Sebastián se na mě v očekávání otočil. Nejistě jsem se na něj usmála a pod jeho pohledem zakrojila.

„Nebeská mana,“ pokývala jsem uznale. Sebastián měl pravdu, opravdu to bylo výborné.

„Můj oblíbený pokrm,“ prohlásil a vložil si křehké maso do úst.

Sledovala jsem jeho pohybuující se plné rty a pocítila jemné šimrání. Tvář měl pohlednou a choval se pozorně. Snažil se, ačkoli já ze sebe stěží dokázala vypravit pár slov. Byla jsem zvyklá na pozornost mužů, ale tohle bylo jiné. U ostatních jsem věděla, že je to pouze zdvořilý zájem, protože se všichni báli otce. Ten jim dával jasně najevo, že mě vychoval pro někoho lepšího.

Když pak kníže před rokem dokončil přestavbu Konopiště a nastěhoval se tam, otec se upnul na vidinu toho, že si jednoho dne vezmu Sebastiána. Celý rok se snažil knížeti vlichotit, až se mu to nedávno konečně podařilo. Nikdo z nás už ani nedoufal, že uspěje, protože jsem před pár týdny oslavila dvacáté první narozeniny, což už nebyl zrovna lichotivý věk pro svobodnou dívku. A chudák Eleonora musela s vdáváním počkat až po mně. Otec se bál, že by mě mohla zastínit.

Přejela jsem pohledem po zlatých tapetách až ke stropu a spatřila nádhernou malbu.

„Má to být alegorie na denní doby,“ promluvil znenadání Sebastián a já sebou trhla.

„Je moc hezká,“ vydechla jsem nad tou nádhrou.

„Dokončili ji teprve před nedávnem. Můžete v ní vidět ráno s probouzející se Ariadnou, den symbolizuje Zeus, večer Poseidon a noc ztělesňuje samotný Dionýsos.“ Sebastián ukazoval ke stropu na jednotlivé části, o kterých právě hovořil.

„Úchvatné. Kdo ji maloval?“ přidala se k obdivování fresky i má matka.

„Známý plzeňský malíř, Julius Lux. Otec si jeho práce velmi považuje,“ odpověděl jí Tobiáš.

„Nemusel jsem na něj ani naléhat, abych ho přesvědčil,“ chvástal se spokojeně kníže, který nás zaslechl.

„A ten velký lustr je také okázalý,“ pokračovala matka v obdivování. Ona to ani jinak neuměla. Já se nikdy nedokázala ostatním podbízet tak, jako to dělávala ona.

„Sám jsem ho vybíral. Je z pravého křišťálu,“ usmál se kníže a tvářil se spokojeně, že tím na nás udělal dojem.

Jakmile byly naše dezertní talíře prázdné, ulevilo se mi, že oběd skončil. Těšila jsem se, až otec přestane hodnotit každé mé slovo a pohyb a já se trochu uvolním. Rozešli jsme se do svých komnat, abychom si před odpolední procházkou v zahradě odpočinuli. Jenže mému odpočinku nebylo dáno.

Dveře se hlasitě rozletěly. Leknutím se mi málem zastavilo srdce. Na prahu stál otec s tvrdým výrazem.

„Vážně nás chceš takhle znemožnit?“ Jako by najednou vysál veškerý vzduch z místnosti. Nebylo kam uniknout.

Vztekle za sebou zabouchl a hnal se ke mně. „Toužíš snad prožít zbytek života v klášteře?“

„Ne, otče.“ Tuhle výhrůžku jsem od něj už několikrát slyšela, ale dnes zněla o dost zlověstněji.

„Tak co to mělo teda před chvílí znamenat?!“ Popadl mě za nadloktí a já se mu marně snažila vysmeknout. Jeho prsty se mi zaryly do kůže.

„Ne-ne-nebylo to schválně!“ koktala jsem a odvrátila zrak, abych nemusela čelit jeho rozhněvanému výrazu.

Prudce mi trhl rukou. „Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“ zasyčel a já se neodvážila neposlechnout. „Odpoledne budeš okouzlující a běda ti, jestli ne. Dojednat s knížetem tenhle sňatek mi trvalo celý rok a nepřipustím, aby veškerá má snaha přišla vniveč! Vhodnějšího manžela v okolí už ne-najdeme, tak se podle toho taky chovej.“

„Jistě, otče.“ Snažila jsem se nesesypat. Za ty dlouhé roky bych už mohla být na ty neustálé výpady zvyklá, ale opak byl pravdou.

„Jestli to pokazíš, dám tě za ženu prvnímu žebrákovi, kterého potkám.“ Jeho stisk zesílil. „To, že je zasnoubení dojednané, ještě nic neznamená. Pokud by tě Sebastián vyhodnotil jako špatnou snoubenku, může požádat knížete, aby od naší dohody ustoupil.“

Zavrtěla jsem prudce hlavou: „Nezklamuj mě.“ Hlas se mi zachvěl, ale nebylo to nic proti tomu, jak jsem se třásla uvnitř.

„Měj na paměti, že pokud tě odmítne, nikdo jiný už tě po takové potupě možná ani nebude chtít a skončíš jako stará panna.“ Prudce mě pustil a odešel.

Korzet pod mým ostrým nádechem zavrzal. Nesměla jsem připustit, abych ztratila Sebastiánovu přízeň. Byl má jediná cesta ke svobodě.

Kapitola 2

ELEONORA

Namísto odpočinku jsem se vydala za Viktorií. Ani mě nepřekvapilo, že mě ve dveřích minul otec.

„Zase tě dusil?“ Objala jsem roztřesenou Viktorii. Kéž bych pro ni mohla udělat víc. „To kvůli tomu vínu?“

Viktorie se posadila do křesla u okna a složila ruce do klína. „Takhle se znemožnit hned při příjezdu,“ vydechla zoufale a žmoulala mezi prsty kapesníček, kterým otírala slzy.

Rozhlédla jsem se po její ložnici. Vypadala podobně jako ta má. Hlavní dominantou byla zlatem zdobená postel, vyřezávaná z těžkého dřeva, s pohodlnou matrací. Před ní stála lenoška s nadýchanými polštářky a polstrováním ladícím s tapetami okrové barvy v podobném vzoru. Velké zrcadlo odráželo světlo a činilo tak celou ložnici dostatečně prosluněnou. Dvě křesla, malý stolek s květinou, bohatě zdobený koberec a toaletní stolek doplňovaly celek tak, že pokoj působil přívětivě a útulně.

„Trápí tě víc hněv otce, nebo to, co si o tobě myslí Sebastián?“ Posadila jsem se naproti ní a sledovala, jak se konečně trochu usmála.

„Myslím, že Sebastián.“ Zrůžověly jí tváře. „Nečekala jsem, že bude až tak milý. Bála jsem se, jestli není trochu náfuka, když je to budoucí kníže, ale líbí se mi.“

„Nezlobil se na tebe. Zaujala jsi ho na první pohled, to se nedalo přehlédnout. Nemusíš se ničeho bát.“ Chytila jsem ji

za roztřesenou ruku a ona mě lehce stiskla. Na to, že byl teplý květnový den, ji měla úplně studenou.

Tušila jsem, že potřebovala mou podporu. Také by za mnou přišla, abych se necítila po takovém dni mizerně. Na našem vztahu bylo krásné to, že i beze slov jsme věděly, co si ta druhá myslí a co cítí. Byla mou nejbližší přítelkyní. V dětství jsem na sebe často brala její různé prohřešky a chránila ji tak před otcem. Já pro něj nebyla tak důležitá, takže mi spousta věcí prošla. Zatímco u Viktorie ho dokázal rozlítit k nepřičetnosti sebemenší detail, jako bylo například chybné držení vějíře, čehož bych si já ani nevšimla.

„Otec na mě pořád zíral. A po tom víně jsem ani nedokázala Sebastiánovi pořádně odpovědět.“ Protočila oči a místo s kapesníkem si začala smutně pohrávat s náramkem, který se jí houpal na ruce.

„Jestli to někdo zvládne, pak jsi to ty,“ povzbudila jsem ji, abych jí dodala odvahy. „Jakmile se za Sebastiána provdáš, ten tlak zmizí. Otec dosáhne výhodného sňatku, ke kterému tě celý život vedl, a ty se už nebudeš muset ničeho bát. Zkus požádat babičku, jestli by nemohla otce zabavit, aby vás nechal na pokoji. Pak by sis se Sebastiánem jistě zvládla promluvit ve větším klidu.“

„Dobrý nápad,“ ožila Viktorie s novou nadějí a já ji s klidem v srdci konečně mohla nechat odpočinout.

Odebrala jsem se k sobě a přemítala, jak vyplním volný čas. Má komorná Běla za mé nepřítomnosti otevřela okno dokořán, aby dovnitř proudil svěží jarní vzduch. Přešla jsem k oknu a zhluboka se nadechla. Bylo sice teprve jaro, ale přesto dnes slunce páliло jako za letních dní. Popadla jsem slunečník a rozhodla se namísto odpočinku projít.

Příroda vstoupila do svého nejkrásnějšího rozpuku. Kam jen oko dohlédlo, bylo všude plno květin a svěží zeleně. Obdivovala jsem dokonale upravené zahrady, prohlédla si rybník pod zámkem a prošla se vonícím květinovým záhonem.

Lehce jsem přejela prsty po jemných květech, utrhla si růži a posadila se s ní do stínu na nedalekou lavičku. Přičichla jsem k jejímu květu, zavřela oči a užívala si cvrlikání ptáků z větví blízkého stromu.

„Nádherné místo, vidíte,“ ozvalo se mi tiše za zády, až jsem málem leknutím růži upustila.

Ohlédla jsem se a spatřila Sebastiána. Seděl v trávě a opíral se o kmen mohutného stromu.

„Moc se omlouvám, vědět, že jste tu, nikdy bych se neodvážila vás rušit.“ Do tváře se mi nahrnula horkost a prudce jsem vstala, abych nás neuvedla do řečí.

„Neodcházejte prosím. Budu rád za milou společnost. Nejsme tu příliš na očích, nikdo si nás nevšimne,“ požádal mě a pokynul rukou k lavičce, abych se opět posadila.

Obezřetně jsem se rozhlédla, ale nikdo kromě nás v dohledu nebyl. S mírným zaváháním jsem znovu dosedla. O čem s ním mám vůbec hovořit? Vždyť ho ani neznám. S Viktorií jsme Sebastiána do dnešního dne spatřily jen dvakrát, ale nikdy neměly tu čest s ním mluvit. Poprvé se tak stalo až dnes u oběda.

„Proč se tu schováváte?“ odvážila jsem se ho zeptat, abych prolomila nepříjemné mlčení, které se mezi námi rozhostilo, a odložila slunečník.

„Rád sem chodím přemýšlet.“ Poposedl si, aby mi lépe viděl do tváře. „Přes keře nejsem vidět a kmen stromu roste nakřivo, že se o něj dá pohodlně opřít.“ Svým rozverným výrazem měl dost daleko do upjatého a namyšleného šlechtice, kterým by ve svém postavení mohl být.

„Nerada bych vás vyrušila, pokud jste tu rozjímал o něčem důležitém.“ Pořád jsem se cítila zvláště nesvá.

„Zrovna jsem přemýšlel o vaší sestře,“ zvažněl a nepatrně sklopil hlavu. „Řekněte mi, netrápí ji naše nadcházející zasnubý?“

„Vůbec ne, právě naopak,“ ujistila jsem ho možná až příliš horlivě. Nesměl o Viktorii ani na okamžik pochybovat. „Dala vám snad nějaký důvod k pochybnostem?“

„U oběda byla tak tichá a zdálo se mi, jako by se něčím trápila.“ Zamyšleně si pohrával se suchou větvičkou a odlamoval z ní malé části.

„Uvidíte sám, že se brzy uvolní a pookřeje, dejte jí jen čas,“ pokoušela jsem se ho upokojit.

„Nerad bych, aby byla kvůli našim zasnubám zasmušilá. Napadlo mě...“ Rozpačitě se odmlčel. Než se odhodlal pokračovat, nejprve se zhluboka nadechl. „Napadlo mě, jestli už její srdce třeba nepatří někomu jinému,“ vyjádřil Sebastián nahlas své obavy.

„Mohu vás ujistit, že její oddanost patří jen vám a žádný jiný muž v jejím životě není.“ Jeho myšlenky mě překvapily, ale nechtěla jsem před ním otce hned znevažovat.

Sebastián se uvolnil. „Omlouvám se, jestli jsem vás tím uvedl do rozpaků nebo nějak pohoršil. Potřeboval jsem se jen ujistit, že se mnou nebude nešťastná.“

Z hovoru nás vyrušilo hlasité bzučení. V růži, kterou jsem svírala, našel zalíbení jeden z čmeláků, kterých byly právě v tomto období v zahradě spousty. S úlekem jsem se po něm ohnala. On se ale nenechal odradit a neustále kolem mě kroužil. Ihned se mi vybavila vzpomínka na Julii, která jako malá na jednoho stoupla a pak se několik dní trápila s opuchlou bolavou nohou. Tak jsem rozhodně nechtěla dopadnout a marně se ho snažila v panice odehnat.

„Nebojte se, to je jen čmelák, ten vám neublíží.“ Sebastián okamžitě přispěchal, aby mi pomohl. Bzučení nabíralo na intenzitě a já vyděšeně mávala růží kolem hlavy. Jeden z trnů se mi při tom zabodl do prstu.

„Au,“ sykla jsem a upustila květinu do klína. Na bílé rukavičce se objevila drobná krůpěj krve.

Sebastiánovi se konečně podařilo čmeláka odehnat.

„Ukažte, podívám se na to.“ Klekl si, vzal mě za ruku a jemně mi stáhl rukavičku.

„To nic není.“ Zarděla jsem se a pokusila se mu vyvléknout.

Sebastián mě ale nenechal a pevně mou ruku sevřel v té své. Vytáhl z kabátce kapesník s monogramem a jemně s ním přešel po prstu, kde ulpěly poslední stopy krve.

Cítila jsem se nepatřičně. Přesto ale jeho dotek nebyl nepříjemný. Byl tak blízko, že by mi stačilo jen natáhnout ruku a zabořila bych mu ji do vlasů.

Jako by vycítil, že si ho prohlížím, zvedl hlavu a naše pohledy se setkaly.

„Máte nádherné oči,“ složil mi poklonu. „Takhle jasně zelené jsem ještě neviděl.“

Tváře mi už doslova hořely. Jeho pohled nabíral na intenzitě a já se od něj nedokázala odtrhnout.

„Omlouvám se, neměl jsem... Nechal jsem se unést.“ Nejistě se usmál a vstal.

„Asi bychom raději měli jít.“ Natáhla jsem si zpět rukavičku a také se zvedla.

Růže se mi skutálela po široké sukni a skončila na zemi. Sebastián se pro ni ohnul a zvedl ji. Opatrně jsem si ji od něj vzala a dávala pozor, abych se znovu nepopíchala. Mé rozpačky snad už nemohly být větší.